

[C. O. Pedersen.]

bet fisket et Regnskab frem fra Vejle Amt, som en Regnskabsfører havde ført over nogle Husmandsbrug. Jeg maa tilstaa, at det, det ærede Medlem her havde som Motivering for, at man skulde skynde sig med Udstykningen, egentlig gør Sagen værre. Ligesom den højtærede Landbrugsminister forleden Dag havde to Aars Beretninger fra Landøkonomisk Driftsbureau, saaledes møder det ærede Medlem nu med et Driftsregnskab for et eneste Aar, et unormalt Aar, der overhovedet ikke er Sammenligning med nogetsteds. Det er det, jeg har kaldt en lovlig kortsynet Politik — jeg kommer tilbage til det, naar jeg kommer til den højtærede Landbrugsminister, men for at det ærede Medlem ikke skal synes, at jeg sætter ham helt til Side, har jeg villet gøre denne lille Bemærkning her. Det ærede Medlem syntes, jeg forleden Dag var slem ved ham, og talte om, at jeg havde sagt, man ikke kunde forhindre Prisstigning paa Husmandsbrug efter Loven af 4. Oktober 1919, efter dette Princip, altsaa Fæste, og de vilde være undergivet de samme Konjunkturer som alle andre Ejendomme og som Følge deraf ogsaa være undergivet de samme Svingninger i Prisen. Og saa siger det ærede Medlem: Ja, det kunde være meget rigtigt, hvis bare ikke §§ 30 og 31 stod i Lovforslaget, det vil sige de Paragraffer, i Henhold til hvilke Staten, naar som helst der er Værdistigning i Grunden, er i Stand til at tage Ejendommen fra Manden. Det kan Staten gøre naar som helst efter § 31, og det kan den efter § 30 gøre ved Ejerskifte, hvis der er Værdistigning i Grunden. Dermed har det ærede Medlem imidlertid ikke paa nogen Maade modbevist det, jeg har sagt. Jeg har sagt, at disse Ejendommers Værdi vil stige stærkt; det kan der ikke være Tvivl om, og det indrømmer det ærede Medlem i Virkeligheden med det samme, men det, han dernæst paastaar, er, at §§ 30 og 31 forhindrer, at Manden kan faa denne Stigning. Nu skulde det ærede Medlem vel ikke tilfældigvis erindre, at jeg forleden Dag talte om disse to Paragraffer 30 og 31, det var ved en Henvendelse til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som hele Tiden har hævdet, at Selveje og dette Fæste er det samme. Nu kommer det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) her og siger: Ja, naar denne Værdistigning kommer, kan Staten i Henhold til disse to Paragraffer tage Stigningen, Manden faar den ikke. Det er akkurat det, jeg har hævdet, men maa jeg have Lov til at spørge: Skal det være det samme som Selveje? Saa forstaar jeg, som

jeg sagde forleden Dag, ikke, hvad Selvejer, det har jeg ikke Begreb om, naar Staten kan tage hele den Værdistigning, der kommer paa en Ejendom, uanset om Staten har den allerringeste Andel i det eller ikke, for det er just Sagen.

Det ærede Medlem var meget mistænksom overfor Venstre, det var den Gavmildhed fra vor Side, som det ærede Medlem vistnok har talt om paa et Møde, der gjorde ham mistænksom. Naar det ærede Medlem er saa mistænksom, tror jeg, at det beror paa visse Egenskaber og Sindstilstande hos det ærede Medlem selv, for der er ingen Anledning til at være mistænksom overfor os paa Grund af de Penge, vi stiller til Raadighed, der er ikke den allerringeste Grund til Mistænksomhed. Om lidt, naar jeg kommer til det ærede Medlem Hr. Ulrichs Tale og de Penge, der er i hans Forslag, tror jeg, det ærede Medlem bliver nødt til at indrømme mig, at nogen Anledning til Mistænksomhed har det ærede Medlem ikke. Men hvorfor være mistænksom? Naar vi vil give disse Penge, skulde det ærede Medlem hellere være glad og sige: Ja, men det er storartet, vi har ellers altid mødt Modstand fra Oppositionens Side, her maa vi for en Gangs Skyld erkende, at man giver os alle de Penge, vi har Brug for. Men i Stedet for at sige Tak begynder det ærede Medlems Mistænksomhed at arbejde med ham.

Jeg skal saa kun sige en eneste Bemærkning til til det ærede Medlem, idet jeg nu vil vende mig til den højtærede Landbrugsminister. Der var jo mange, mange andre Ting, som der ellers kunde være Anledning til at sige noget om til det ærede Medlem; men det skal jeg unnlade, fordi jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) har det, ligesom man havde det i den gamle Tid, hvor Svenden altid var saa smigret, følte sig beæret, naar hans Herre og Mester var Genstand for en vis Opmærksomhed; og naar jeg nu henvender Opmærksomheden paa det ærede Medlems Herre og Mester, saa haaber jeg, at ogsaa han deri vil se en Opmærksomhed fra min Side.

Jeg vender mig altsaa til den højtærede Landbrugsminister, der jo forleden Dag ikke ret vidste, hvorvidt han skulde takke mig eller lade være, men efter store Anstrengelser og gennem en længere Tale lykkedes det alligevel til sidst Ministeren, om end med sure Miner, at takke mig. Hvis den højtærede Landbrugsminister havde haft ærlige Hensigter — det siger jeg ikke i en ond Betydning — overfor den